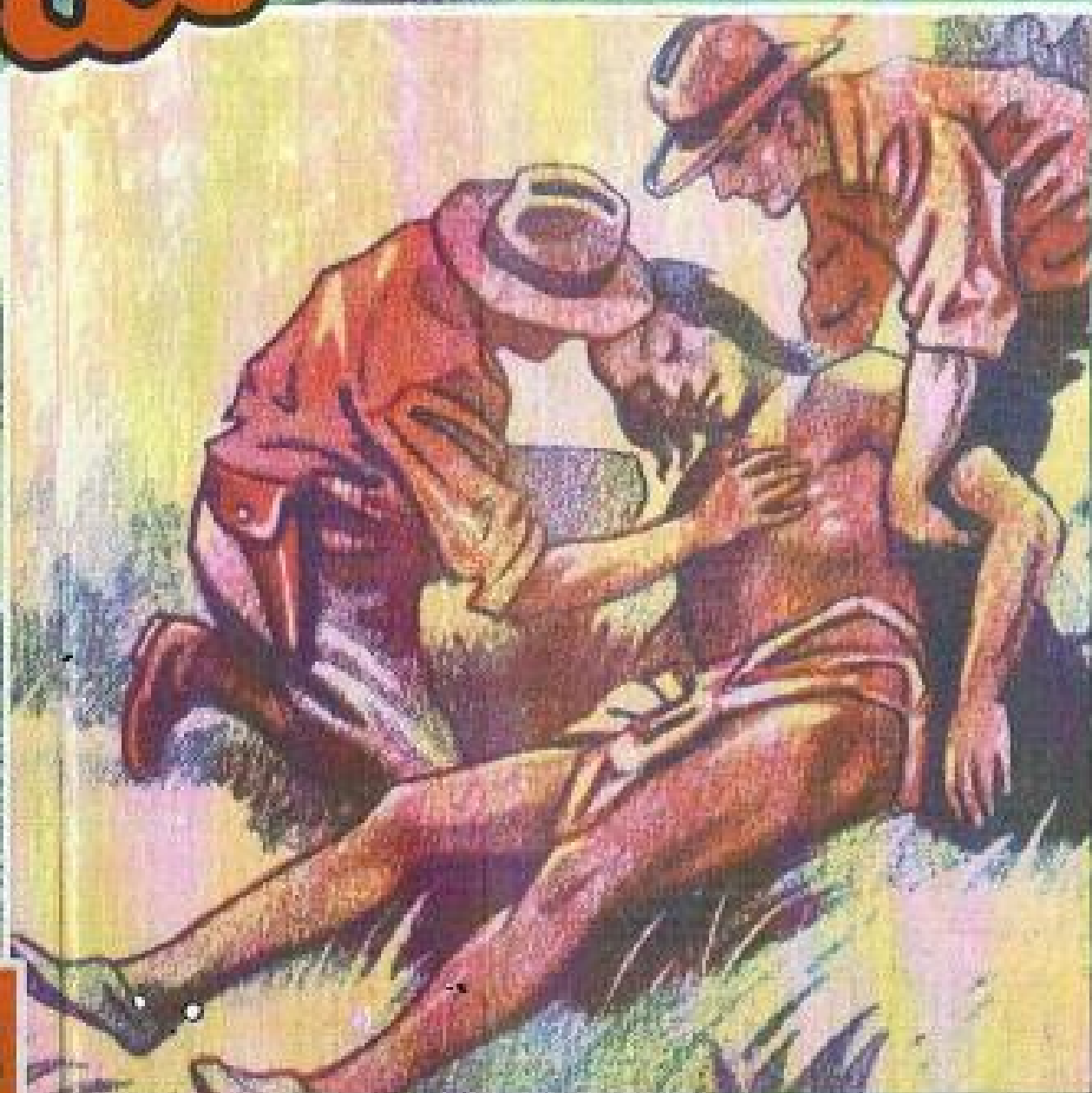

Aventurile submarinului DOX

126

În deșertul Gran Chaco

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

126

În deșertul Gran Chaco

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 126

ÎN DEȘERTUL GRAN CHACO

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I VÂNĂTORUL CALCALET

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— Trebuie să ne înapoiem în lagărul indienilor Toba – hotărî Marian – acum sunt doar prietenii noştri. Dacă zvonul că o expediţie e în pericol se întemeiază pe adevăr, atunci or fi ştiind-o şi Indienii.

— După cum spunea birtaşul din Asuncion – zisei eu – doi din membrii acestei expediţii l-au angajat pe vânătorul Calcalet. Trebuie să mărturisesc că acest individ îmi cam dă de bănuît. În cazul dispariţiei lui Huerta, a jucat şi el un rol ciudat.

— Vom vedea noi – spuse Marian – acum să ne îngrijim de merinde pentru drum, să închinăm un kanu de la birtaş şi să pornim iar pe Paraguay în jos.

Pregătirile pentru noua noastră expediţie ne luară tot timpul până seara. Dar cu tot întunericul Marian vroia să pornească la drum. Spunea, pe bună dreptate, că vom găsi noi locul unde trebuia să părăsim fluviul pentru a străbate pădurea şi a da de satul Indienilor Toba. Acolo puteam rămâne până dimineaţa şi să plecăm mai departe.

După ce îmbucurăm ceva în restaurant, ne imbarcăm iarăşi pe kanu şi iată-ne iarăşi pe undele repezi ale Paraguay-ului.

Călătoria de noapte era minunată. Pe amândouă malurile ziduri de copaci seculari în crengile cărora se desfăşura viaţa nocturnă a maimuţelor şi păsărilor, în vreme ce jos în desiş, ragea din când în când un jaguar sau altă fiară.

Ceasurile se scurgeau... Nu ne grăbeam şi lăsam luntrea să plutească în voie, fără să vâslim. Numai Pongo, care stătea la pupă, o cârmea cu ajutorul vâslei sale mici.

În cele din urmă îndreptă kanu-ul spre malul drept. Cu o siguranţă desăvârşită ajunsese la locul unde mai debarcasem odată, ca să-l căutam pe Huerta.

— Aşa, acum facem un focşor şi rămânem aici până în zori – spuse Marian – mai avem şase ceasuri până să se lumineze de ziuă, aşa ca putem sta de veghe, cu schimbul, câte două ceasuri fiecare.

— Crezi ca ne ameninţă vreo primejdie? întrebai eu mirat. Indienii Toba nu ne vor face nimic presupunând că ar ajunge până aici în timpul nopţii.

— Dar la Jaguarî şi şerpi veninoşi nu te gândeşti? zise Marian. Sau îţi închipui că un Şakarra nu o să se sfiască să te muşte când o avea el chef şi tu o să faci o mişcare?

— Așa e, nu mă gândisem la șerpii veninoși de care sunt pline pădurile seculare ale Americii de Sud. Și nici Jaguarii nu-mi veniră în minte.

Și tocmai aceste fiare sunt cât se poate de primejdioase. Căci e fapt cunoscut că jaguarii nu se tem nici de focul de tabără și odată ce-au gustat carne omenească, aceasta devine mâncarea lor preferată.

Așa dar, tabăra noastră era destul de expusă primejdiei. Marian luă repede trei fire de iarbă de lungimi diferite și traserăm la sorți. Mie îmi căzu ultima veghe, așa că puteam dormi patru ceasuri neîntrerupt.

Pongo avea întâia strajă. Ne învelirăm în păături și eu adormi! Îndată mă așteptam ca Marian să mă trezească la vremea potrivită, dar deșteptarea mea avea să se producă ceva mai devreme și într-un chip neobișnuit.

O împușcătură mă smulse din brațele somnului, apoi auzii o a doua și dădui să sar în sus, încă înainte e a fi deschis ochii bine.

Atunci, însă, răsună aproape de tot un răget grozav și în clipa următoare un trup greu căzu pe picioarele mele.

Deschisei ochii și văzui cu groază un jaguar cât toate zilele. Zăcea nemișcat peste picioarele mele, dar simții lămurit că tremură din tot trupul.

— Nu te mișca! strigă Marian în aceeași clipă. Amândouă gloanțele mele au nimerit bine. Poate că moare fără să se zbată.

Rămăsei nemișcat, cu ochii holbați la fiara cu trupul bălțat.

Îmi dădui seamă îndată de situația primejdioasă în care mă aflam. Dacă jaguarul ar mai fi avut putere să se zbată înainte de a-și da sufletul, atunci cu siguranță că-mi va sfâșia trupul cu ghearele sale.

Și tremurul trupului greu devenea tot mai tare, iar din botul căscat ieșeau pufăituri răgușite, furioase.

Din clipă în clipă putea începe lupta cu moartea și asta ar fi însemnat și sfârșitul meu.

— Dumnezeu! exclamă Marian. Nici măcar de tras nu mai pot trage într-însul, căci atunci fiara ar începe îndată să se zvârcolească.

— Robert, ia vezi nu poți să-ți scoți picioarele de sub trupul ei?

Cu multa băgare de seamă încercai întâi cu piciorul drept, dar imediat jaguarul începu să tremure mai tare. Și Marian, care nu-și dezlipea ochii de la el, spuse:

— Lăasă, nu mai încerca, Robert, căci grăbești numai deznodământul. Dacă va începe însă să se zvârcolească, va

trebui să încerci să-l zvârli la o parte. Ah, Pongo, ce-ai de gând să faci?

Văzui făptura uriașă a credinciosului nostru camarad apropiindu-se de mine.

Ținea în mâna dreaptă cuțitul de spintecat rechini și avea privirea ațintită la trupul jaguarului. Avui impresia că fiara își revine. Ridică încetișor căpățâna uriașă, pufăi și-și trase etichetele dinainte. Norocul meu că eram încălțat cu bocanci groși și jambiere de piele, lucru absolut necesar în marșurile prin desigurile pline de mărăcini.

Dar la mișcarea aceasta a jaguarului îi simții greutatea. Mi se părea că-mi zdrobește piciorul și nu-mi puteai înăbuși un geamăt.

Urmarea fu că jaguarul își întoarse căpățâna spre mine și în lumina focului văzui privirea a ochilor săi verzi. Acești ochi se închiseseră acum aproape cu totul și știam bine că în clipa următoare va veni atacul.

Acum interveni însă Pongo. Își dăduse seamă de momentul prielnic și se repezi furtunos. Și înainte ca jaguarul să poată bănuși prezența acestui nou dușman, Pongo îl înhață cu mâna stângă de ceafa. Restul se petrecu atât de repede, încât abia puteai urmări cu privirea. Cu o singură smucitură Pongo ridică în sus fiara uriașă, care cântărea peste două sute de kilograme.

Jaguarul răcni înfiorător și bătu cu etichetele dinainte în aer. Etichetele dindărăt stăteau încă lângă picioarele mele și când vruî să mi le retrag, văzul cu spaimă ca nu le puteam mișca.

Din pricina greutății jaguarului și mai mult, poate, din cauza grozavei încordări nervoase, ele erau cu desăvârșire paralizate, pentru moment. Îmi trecu fulgerător prin minte gândul că nu voi scăpa, totuși, fără răni grave.

Pongo al nostru știa el însă bine ce face. Cuțitul lui enorm fulgeră prin aer și se înfipse adânc în pieptul jaguarului.

Și tot atât de repede smulse arma afară, apoi, năpustindu-se cu toată puterea trupului său uriaș, zvârli fiara cât colo în tufișul apropiat.

O asemenea ispravă se potrivea pentru unul ca Pongo și numai el era în stare s-o facă. Jaguarul se zvârcoli câțva timp în tufiș, rupând crengi și scurmând pământul cu ghearele.

Acum puteai deodată să-mi mișc iarăși picioarele și deși mă dureau grozav, mă ridicai cu greu, mă apropiai de Pongo și-i întinsei mâna.

— Pongo, prieten bun și credincios, îți mulțumesc.

— Oh, Masser Bertram, nu mulțumește – zise el, stingherit

— Pongo făcut cu plăcere. Acum Schita mort.

Jaguarul se întinsese cât era de lung. Uriașul Negru se apropiă de el și-i trase lângă foc, apoi, liniștit de tot, începu

să-i jupoaie.

Știam că e în stare să facă treaba asta singur, astfel că Marian veni lângă mine și întrebă, îngrijorat:

— Robert, te-am văzut schiopătând când te-ai apropiat de Pongo. Ți-s rănite picioarele?

— Nu cred răspunsei – firește că mă dor grozav oasele, dar nu par să fie zdrobite sau scrântite.

— Slavă Domnului, începusem să mă tem rău de tot când fiara a descălecat taman pe picioarele tale.

— Dar cum s-au petrecut lucrurile? întrebai.

— De auzit n-am auzit nimic, firește – povesti Marian – căci fiara s-a priceput să se apropie fără zgomot. Și Pongo, care poate c-ar fi auzit, dormea de un ceas și jumătate. Cu totul întâmplător, privii la tufișul de peste drum și atunci văzui în lumina focului lucind niște ochi mari și verzi. În aceeași clipă mi-am dat geamă că nu putea fi decât un jaguar. În vreme ce-mi smulgeam revolverul de la brâu, el o și zbughi din tufiș, de-a dreptul spre foc. Trebuia să sară peste tine și credeam chiar ca așa va face – dar se vede că am nimerit prea bine cu cele două gloanțe ale mele. Am slobozit cel dintâi glonț tocmai când el se pregătea de săritură și oi fi nimerit în așa fel, încât el nu mai avea toată puterea de sărit. Al doilea glonț i l-am trimis când plutea în aer și atunci, spre spaima mea, îi văzui căzând peste picioarele tale. În sfârșit, principalul lucru e ca s-a terminat cu bine.

— Și asta i-o datorăm lui Pongo – zisei și privii spre foc, unde uriașul Negru stătea în genunchi și trebăluia de zor.

Apoi, cu totul întâmplător lăsaî privirea să-mi alunece deasupra luminișului. Tresări speriat și apucaî brațul prietenului meu.

— Mariane – șopti – colo în tufiș, lângă copacul acela uriaș, am zărit o pereche de ochi. Acum au dispărut.

În aceeași clipă se ridică Pongo. Mișcările-i erau ca ale unui șarpe. Se repezi ca o săgeată la tufișul unde văzusem ochii. În momentul următor și dispăruse între crengi.

Atitudinea aceasta a lui Pongo nu putea avea altă explicație decât că auzise zgomote care dovedeau apropierea unui om. Și acum îmi veni și mie în gând că ochii pe care îi zărisem n-aveau jocul acela colorat roșu sau verde, cum e cazul la animale de pradă.

— Să știi că ai văzut un om – șopti și Marian, în aceeași clipă – altminteri n-ar fi sărit Pongo așa deodată în tufiș. Ah, uite-l că se și întoarce.

Uriașul Negru se înapoiase pe nesimțite din tufiș. Câteva clipe mai rămase locului în fața acestuia și ascultă cu încordare în pădure, apoi veni la foc și zise, posomorit:

— Om fugit repede. Ascuns că Pongo nu putut găsi la el. Fost alb.

Ne privirăm uluiți. Dacă Pongo susținea asta, atunci așa și era. Sau îl văzuse pe străin, sau mirosise că era un european. Și explicația ne-o dădu îndată:

— Om fumează țigări.

Așa dar, simțise mirosul pe care-l răspândește mereu un fumător nărauit. O dovadă cât de dezvoltate erau simțurile sale.

Un european care nu se arată înseamnă primejdie. Poate că făcea parte dintr-o bandă de *desperados*^{III} care s-au refugiat în păduri, ca să scape de urmărire.

Marian făcu o mutră serioasă și zise:

— Robert, trebuie să veghezi acum. Așează-te așa fel astfel ca, pe cât cu putință, să nu poți fi văzut lămurit. Trebuie, deci, să te așezi cu spatele la fluviu și destul de departe de foc. Vreascuri poți arunca în foc de acolo. Hai să ducem cât mai multe în locul acela. Pongo și cu mine ne vom culca apoi alături de tine.

Urișul negru pricepu îndată ce plănuiam și ne ajuta să îngrămădim vreascuri la câțiva metri de foc. Aveam astfel un loc oarecum apărat, căci dacă necunoscutul se mai apropia odată, nu m-ar fi putut vedea bine din pricina focului.

— Ține pușca mereu pregătită! îmi mai spuse Marian.

Apoi se întinse lângă mine, împreună cu Pongo.

Îmi așezai pușca pe genunchi și-mi plimbai privirile de jur-împrejur.

Vremea trecea grozav de încet. Îmi încordai auzul cât putui și într-un rând tresări și strânsei pușca în mână: în stânga luminișului trosnise o creanga. Pongo se ridică și el, fără zgomot și ciuli urechile, dar nu se mai auzi nimic și după câteva minute Pongo se culcă la loc. Eu, însă, nu-mi dezlipi ochii de pe partea stângă a luminișului. Acest pârâit suspect al crengii îmi dovedea că necunoscutul dădea mereu târcoale prin apropierea noastră. Și fără să știu despre ce era vorba, fui nevoit să mă gândesc la primejdie.

Afara de tribul toba, cu care eram în relații bune, auzisem că mai trăiau pe acolo alte câteva triburi de indieni, aproape necunoscute, dar de care trebuia să ne păzim. Și dacă Pongo constatase că un european dăduse târcoale, nu putea fi vorba decât de un om care trăia probabil la aceste triburi, adică trebuia să se ascundă de lumea civilizată.

Focul ardea acum mocnit. Luai câteva crengi și le zvârlii peste jar. Când se înălțară flăcările, privii mai întâi iarăși spre partea stângă a luminișului, dar nu putui descoperi nimic care să mi trădeze prezența acolo a unor ochi omenești.

Apoi îmi plimbai privirile de jur împrejurul luminișului. Oprindu-le asupra unei tufe dese pe partea dreaptă, mă speriai ușor, căci văzui acolo două puncte mari – ochi omenеști – care se holbau la mine.

Lăsaî repede privirea în jos. Nu prea era cu putință ca iscoada ascunsă în frunziș să fi putut zări ochii mei, căci focul trebuia să-l orbească, în timp ce eu puteam privi deasupra flăcărilor. Din păcate, țeava puștii mele era îndreptată spre stânga. Dacă săream acum repede în picioare ca să slobod un glonț în tufiș atunci omul ascuns avea destul timp să se îndepărteze repede. Trebuia să fie foarte îndemânat, altminteri n-ar fi izbutit să-i scape lui Pongo al nostru, care sărise atât de repede în tufiș.

Acum era vorba să-l trag pe sfoară pe individul acesta viclean. Ridicai puțin capul și aruncaî iarăși o privire repede spre tufă. Da, ochii erau încă acolo.

Începui să casc, luai apoi alte două crengi. Și le azvârli în foc. Cu prilejul acesta, însă, îmi întorseî pușca, așa ca din întâmplare. Vroiam să-ncerc să descarc un glonț, cu arma pe genunchi.

Liniștit, căscând mereu, îndreptai țeava spre tufiș. Apoi puseî arătătorul pe opritoare. Și ușorul zgomot metalic trebuie să-l fi auzii individul ascuns, căci în aceeași clipă răsună din tufiș un glas:

— Nu trage, *senor*, vin acolo!

O clipa mai târziu de-ar fi rostit aceste cuvinte, glonțul l-ar fi nimerit. Acum duseî pușca repede la umăr și țintii direct spre tufă. Nu trebuia să-mi mai scape.

Auzind vorbă, Marian și Pongo se ridicaseră. Crengile se dădură în lături și, ca un șarpe uriaș un trup omenesc se târa în luminiș și se ridica.

Era un bărbat înalt și slab, care își ținea în mana pălăria cu margini late. Într-o clipă putui vedea îmbrăcămintea-i de culoare verzuie, brâul lat de piele în care erau înfipte două pistoale și un cuțit mare și chipul său îndrăzneț, cu ochi negri, ce aruncau fulgere. Apoi omul se înclina și zise:

— Îmi dați voie, *senores*, numele meu e Calcalet.

II SPRE GRAN CHACO

CU GREU ÎMI PUTUI STĂPÂNI MIRAREA. Acesta era așa dar, vânătorul care însoțise pe cei doi nemți despre care se spunea că dispăruseră.

Era însă mai bine, în orice caz, dacă ne făceam neștiutori, căci prin locurile acelea trebuia să suspectam pe fiecare.

— Ia loc la focul nostru! spuse Marian, liniștit. Numele noastre sunt: Farrow, Bertram și Pongo.

Calcalet făcu o mișcare scurtă, pe care eu nu mi-o putui explica însă. Era surpriză sau spaima?

Ma lamuri curând, auzindu-l:

— Oh, domnii Farrow și Bertram, cu Pongo al lor? Asta e o cinste mare pentru mine. Am citit multe despre aventurile dv., domnilor. Ați venit cu vreo țintă anumită prin meleagurile acestea?

— Da, *senor* Calcalet – răspunse Marian, prietenos – l-am eliberat din mâinile indienilor Toba pe zoologul Huerta. A trăit acolo mai bine de un an. Știu că ai luat și d-ta parte la expediția aceea.

— Mai trăiește Huerta? întrebă Calcalet, mirat. Asta mă bucură din toată inima. Unde l-ați găsit, domnilor?

— La indienii Toba, după cum spuneam. Călăuzele de atunci s-au lăsat mituite de un membru al expediției.

— Ah, atunci nu poate fi decât Vicoras – murmură Calcalet – eu nu prea aveam încredere într-însul.

— Foarte adevărat – încuviință Marian – Vicoras era. Dar, dacă-mi dai voie să te întreb: ce faci d-ta acum prin ținutul acesta, domnule Calcalet?

— Am condus până în Gran Chaco pe doi nemți, unul de-i zice doctor Neuhaus și un operator de cinema cu numele de Reichert. Vroiau să filmeze oameni și locuri de pe acolo.

— Ah, atunci au rămas singuri de tot în pădurile seculare?

— Da și-au ales un loc de tabără sigur și vor să pornească de acolo în diferite direcții. Peste șase luni urmează să mă duc să-i iau înapoi.

Cele spuse de Calcalet puteau să fie adevărate. Numai de aici ieșise deci zvonul că cei doi nemți dispăruseră.

La drept vorbind, eram cam necăjit, căci acum noi nu mai aveam motive să pătrundem în „iadul verde”.

Dezamăgit, privii la Marian, care făcea o mută serioasă. Apoi se adresă lui Calcalet:

— Și cum vrei să te înapoiezi la Buenos Aires? Ai de lucru acolo?

— Nu, trebuie să aștept până o porni iar vreo expediție în păduri.

— Atunci, dacă n-ai ceva sigur, ți-aș face o propunere – zise Marian – noi vrem să străbatem de-a curmezișul continentul, spre coasta de apus. Vrei d-ta să ne însoțești? Deși suntem obișnuiți să colindam singuri țările străine, mi-ar plăcea totuși s-avem aici un însoțitor care cunoaște locurile. În primul rând țin să dau de urma celor doi nemți. Îndeletnicirea lor mă interesează și poate le mai putem fi de folos într-un fel sau altul.

Calcalet chibzui câteva clipe, apoi zise bucuros:

— Firește, domnule Farrow, merg cu plăcere cu dv. Știu cu siguranță că voi întâmpina multe aventuri. După cum văd, ați și avut o vizită neplăcută aici – și arată spre blana jaguarului, a cărei parte dinăuntru Pongo o frecase cu creierul fiarei și cenușă de lemn.

— Da, s-a dat la noi – răspunse Marian, calm – dar să sfârșim întâi afacerea noastră. Rămâi așa dar la noi până vom fi ajuns la coasta de apus. Cât ceri pentru asta?

Calcalet spuse o sumă destul de mică pe care Marian o încuviință imediat.

Într-acestea se scursese atâta timp, încât nu mai putea fi mult până la ziuă. De aceea, Marian propuse:

— Să îmbucăm ceva, apoi să pornim îndată ce s-or ivi zorile. Mai întâi vom merge la lagărul indienilor Toba, care ne sunt doar prieteni. Acolo voi pune să se argăsească pielea jaguarului. După aceea îl voi rugă pe căpetenie s-o expedieze la Asuncion. Voi scrie și o scrisoare lui Huerta, la Buenos Aires, ca să ia blana de la birtașul din Asuncion de unde am cumpărat kanu-urile și să ne-o trimită apoi. Acum se pune întrebarea, domnule Calcalet, dacă ne poți întovărăși în satul tribului Toba, pentru că se află acolo cei doi Indieni: Matșu și Huaina.

— N-am avut niciodată nimic cu ei – răspunse vânătorul – viu cu plăcere cu dv., căci pentru mine e totdeauna de mare însemnătate să trăiesc în bună pace cu toate triburile de indieni.

— Bine, atunci pornim îndată ce s-o lumina de ziuă. Acum să mâncăm repede!

— Economisiți conservele! spuse Calcalet, văzând că scot câteva cutii din desaga mea. Vom ajunge în ținuturi unde vânatul este foarte rar. Dacă vreți s-așteptați zece minute numai, vă aduc o fripturică bună.

Fără să mai aștepte răspunsul nostru, el se ridică și se strecură în pădurea întunecată.

Marian încruntă sprâncenele, dar nu zise nimic. Eu însă nu mă putui opri să-l întreb, în șoaptă:

— Oare mai vine înapoi? Pare să fie cinstit, dar prea multă încredere n-am în el.

— Și bine faci – răspunse prietenul meu – se preface bine că e cinstit, totuși eu nu-mi pot închipui ca nemții să fi rămas singuri în pădure și să-i fi dat drumul lui. E ceva putred aici.

— Dar spunea că ne călăuzește la ei? S-a declarat îndată înțeles cu această propunere.

— E drept, însă eu socot că a primit această propunere numai ca să nu trezească bănuieli.

— Dar de ce l-ai angajat, rogu-te?

— Pentru ca prin aceasta voi putea limpezi chestia cu cei doi nemți. Singuri nu i-am găsi niciodată. Acum, Calcalet ori ne va conduce la ei, ori va încerca să ne înșele și se va da singur de gol.

Deodată se auzi o împușcătură în pădure, la vreo cincizeci de metri de noi. Era un glonț de pistol și mă întrebai, mirat, dacă vânătorul împușcase într-adevăr vreo sălbăticiune. Atunci trebuia să fie un țințas de mâna întâia.

Și odată cu gândul acesta mă cuprinse și un simțământ foarte neplăcut. Unui vânător atât de bun ca el i-ar fi fost ușor să ne ucidă pe la spate.

— Ciudat! murmură Marian. E cu neputință să fi împușcat un vânat pe întunericul aceasta. Oare a vrut să se prefacă prin asta că a fost atacat, pentru ca să poată dispărea astfel?

— Poate că vrea să ne atragă în pădure?

— Nu, căci atunci ar fi simulat o luptă mai îndârjită. Eu cred că nu se mai înapoiază.

— Va să zică nu ajungem noi la cei doi nemți și asta înseamnă că simpaticul nostru Calcalet îi va ucide, sau îi va da pe mâna vreunui trib de Indieni.

— De asta mă tem și eu. În cazul acesta va trebui să ne luăm pe urmele lui, de îndată ce s-o lumina.

— Tăcere, *Massers*, vine om! șopti deodată Pongo.

Și după câteva clipe... Calcalet se strecură printre tufe. Cu un râs triumfător zvârli la pământ un porc de apă de mărime potrivită.

— Asta o să ne placă mai mult decât conservele, domnilor – zise el – l-am zărit întâmplător lângă o apă mica din apropiere.

— O adevărată minune vânătoarească, pe care nimeni altul n-ar mai putea o face! exclamă Marian, uimit.

— De, eu nu-s vânător de azi de ieri, spuse Calcalet, cu mândrie. Dar să ne grăbim, domnilor, acușica se face ziua.

Friptă în frigare, carnea porcului era foarte gustoasă și mâncărăm cu multă poftă.

Când răsări soarele stinserăm focul, ne luarăm bagajele și pornirăm pe aceeași potecă pe care merseserăm abia cu două zile în urmă, când ne-am dus în satul Indienilor Toba.

Pongo avea de lucru cu cuțitul lui să înlăture piedecile din cale. Calcalet, care pășea îndărătul lui – căci vroiam să-l avem sub ochi – clătina adesea capul, cu admirație, văzând munca neobosită a uriașului.

Și când, spre amiază, poposirăm într-un mic luminiș, ca să îmbucăm ceva, băgai de seamă în privirea lui cu care-l învăluia adesea pe Pongo, o frică tainică. Nu-mi putui explica aceasta, dar lucrul mă făcu și mai bănuitor.

După ce pornirăm iar, îl trăsei pe Marian ceva deoparte și-l întrebai:

— Ai băgat de seamă că se cam teme de Pongo?

— Da, se pare că și-a pus în gând ceva cu noi și îi e frică de uriașul negru.

— Hai să mergem ceva mai repede, căci văd că privește înapoi. Asta e o dovadă că n-are cugetul împăcat.

— Din păcate, așa pare să fie. Trebuie să ținem ochii deschiși.

Când ne apropiarăm iarăși, Calcalet ne aruncă priviri iscoditoare, dar nu zise.

Târziu după amiază ajunserăm în satul indienilor Toba. Mărturisesc că bucuria căpeteniei mă surprinse mult și mă mișcă plăcut. Ne era adânc recunoscător, deci, pentru că Pongo îi salvase fiica din labele unui jaguar.

Huaina ne salută și ei foarte prietenos, deși când ne văzu, păru cam stingherit. Îl privii cu atenție, pe el și pe Calcalet, nu putui însă observa că ar fi existând între ei o înțelegere oarecare.

Huaina trebuia să facă pe tâlmaciul între noi și căpetenie. Marian îl puse să-i povestească acestuia că pornisem să dăm de doi străini, care ne aflau în Gran Chaco. Am luat drumul pe acolo, pe la căpetenie, ca să-l mai salutăm o dată. Afară de aceasta ne-ar bucura mult dacă tribul ar fi auzit de cei doi albi.

Firește că n-aveam cum să controlăm dacă Huaina tălmăcise întocmai cuvintele noastre. Dar Calcalet, care susținuse că cunoaște limba Tobai dădu din cap când ne uitarăm întrebător la el!

Atunci văzurăm însă pe căpetenie vorbind foarte însuflețit cu Huaina, arătând cu mâna spre nord-vest. Dar Huaina ne spuse apoi că tribul nu auzise nimic despre cei doi nemți.

Eram incredințat că ne tălmăcise altfel cuvintele căpeteniei și Marian părea să aibă aceeași convingere. În schimb, când

furăm mal târziu singuri cu Calcalet, el ne zise:

— E păcat că indienii n-au auzit nimic încă de cei doi domni. Ați fi avut îndată o dovadă ca am spus adevărul.

— Dar bine, domnule Calcalet – se grăbi Marian să spună, cu mirare bine jucată – noi nu ne-am îndoit de cuvintele d-tale. Cum de ți-a venit în gând aceasta?

Argentinianul pare încurcat.

— Păi... credeam așa pentru că am fost și eu cu expediția aceea când a dispărut *senor* Huerta și acum a început să umble iarăși zvonul că doi exploratori au dispărut în păduri.

— Zău! De asta n-am auzit nimic încă – făcu Marian pe miratul – de unde știi d-ta, domnule Calcalet, abia te-ai întors doar de la ei?

— Câțiva indieni Toba vorbeau despre asta – spuse vânătorul, repede, dar se făcu roșu ca sfecla – și prin locurile astea zvonurile se răspândesc cu iuțeala fulgerului. Nu m-aș mira de fel dacă s-ar fi aflat în Asuncion, dacă nu chiar și în Buenos Aires.

— Ei lasă, îi vom găsi pe cei doi exploratori și atunci, ca să pui capăt zvonurilor, vei putea cere de la nemții ăia, precum și de la noi, dovezi scrise că ei se află teferi și sănătoși.

— Da, așa va trebui să fac! încuviință Calcalet. De când s-a întâmplat chestia cu *senor* Huerta, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Așa e – râse Marian – dar ce ai spune dacă am lua cu noi câțiva indieni de pe aici? De pildă, pe Huaina și Matșu?

— Aveți încredere în ei? întrebă Calcalet. Știți doar că s-au lăsat mituiți de Vicoras.

— Asta așa e – încuviință Marian – dar vezi că avem obiceiul să fim cu ochii în patru. Pe noi nu ne poate înșela nimeni atât de lesne.

— Atunci... ce să zic! Mi-aș îngădui însă să vă atrag atenția că Toba ăștia trăiesc în dușmănie cu alte câteva triburi de indieni din nord vest. Din pricina asta s-ar putea să ne vârm în bucluc.

— Atunci se schimbă chestia – spuse Marian – în cazul acesta e mai bine să renunțăm și să mergem singuri.

Avui impresia că hotărârea prietenilor mei îl mulțumi mult pe Calcalet.

Aveam de gând să ne urmăm drumul a doua zi dimineața. Huaina ne spuse de cu seară că șeful, căpetenia cu vreo câțiva indieni țineau să ne însoțească o bucată de drum. Seara ni se oferă un adevărat ospăț. Indienii Toba – vânători iscusiți – doborâseră doi cerbi mari, a căror carne era minunată.

Noi stăteam între căpetenie și fiica lui care-l trata pe Pongo cu cele mai bune bucate. Uneori băgai de seamă însă că se

uita cu tristețe la noi. Privirile ei păreau să spună că ne păștea vreo primejdie.

Prin gura lui Huaina căpetenia ne mai încredință odată că nu auzise nimic de cei doi nemți, însă că a doua zi de dimineață ne va însoți o bucată bună de drum, cu câțiva oameni de-ai lui.

Dar când Huaina ne tălmăci vorbele căpeteniei, avui simțământul că mințea, că, în realitate căpetenia spusese altfel.

Căci, gesturile repetate cu care căpetenia arată spre nord-vest, nu mi le putui lămuri în alt chip, decât că cei doi căutați se aflau într-acolo.

Pentru noapte ni se dădu una din colibele de bârne în care aveam loc împreună cu Pongo.

Nu voiam să ne despărțim nici unul de viteazul nostru camarad, deoarece ne aflam pe teren primejdios. Alături de Calcalet, cu siguranță că mai era și Huaina, potrivnicul nostru.

Ne aflam de un ceas în colibă și tocmai ațipisem, când furăm treziții de Pongo:

— *Massers!*

Marian își aprinse îndată lampa de buzunar care învăluie în lumină doi inși la intrarea colibei. Erau un tânăr indian și fata căpeteniei, care duse degetul la buze.

Tânărul începu acum într-o spaniolă stâlcită:

— *Senores, Oro aici* – (arătă spre fata căpeteniei) – spune Huaina minte. Hua – (se arată pe sine) – aude că Huaina spune altfel *senores* de ce spus căpetenie. Doi *senores* acolo – (arătă spre nord-vest) – dispăruții, noi toți știm. Huaina spus *senores* noi nu știm. Oro previne *senores*, Huaina mințit.

— Îți mulțumesc, Hua – răspunse Marian, prietenos – transmite și lui Oro călduroasele noastre mulțumiri. Am bănuț noi că Huaina minte; acum vom fi cu și mai multă băgare de seamă.

Fata mai vorbi câțva timp cu tânărul indian, după ce acesta îi tălmăci cuvintele lui Marian. Apoi îi dădu o bucățică de lemn pe care Hua mi-o înmână.

— Huaina prefăcut – zise el încă odată – dacă el împușcă cu săgeată pe *senores*, bea repede trei picături.

Marian luă bucățica de lemn. Era scobită dintr-un lemn tare și prevăzută cu un dop. Prietenul meu o scutura și zise:

— E un lichid înăuntru; desigur o contraotrăvă împotriva săgeților otrăvite.

Se-ntoarse apoi iar spre cei doi tineri și le mulțumi călduros, Oro clătină capul, oarecum tristă, apoi se făcu nevăzută în noapte cu însoțitorul ei.

A doua zi dimineața pornirăm la drum. Căpetenia ne însoți împreună cu cinci războinici, care aveau toți arcuri și câte un mănunchi de săgeți.

III VICLENII

DIN PĂCATE, printre acești indieni nu se afla și tânărul Hua, care ne-a fi putut tălmăci adevăratele cuvinte ale căpeteniei. Eram la voia lui Huaina, în care nu mai trebuia să avem nici un pic de încredere.

Țineam mereu direcția spre nord-vest, dar băgai de seamă că asta nu-i convenea lui Calcalet. Uneori încerca chiar să cotească ceva mai spre Sud, căpetenia însă nu se lăsa înșelat, ci ținea mereu vechea direcție.

Cam pe la vremea prânzului, avurăm prilejul să admirăm îndemânarea indienilor în tras cu arcul. Un cerb de pampas trecu în goană la vreo patruzeci de metri departe de noi, dar abia făcuse doi pași că-l și lovi o săgeată a căpeteniei.

O lovitură de măiestru – și acum îmi dădeam seamă că erau adevărate laudele ce se aduceau indienilor acestora în privința trasului cu arcul.

Pe marginea luminișului unde ne aflam fripserăm repede cele mai bune părți ale vânatului și le mâncărăm cu poftă. Apoi căpetenia se ridică și ne ținu iarăși o cuvântare, cu care prilej arătă din nou în câteva rânduri spre nord-vest.

Huaina ne tălmăci vorbele sale, zicând că nu vor mai însoți decât o bucată scurtă, deoarece pe urmă începea terenul indienilor dușmani.

Marian se grăbi să întrebe de ce căpetenia arătase spre nord-vest, la care Huaina răspunse ca asta înseamnă că noi să mai ținem câtva timp drumul în direcția aceea. Mai încolo va trebui s-o luam spre sud-vest.

Auzind lămurirea aceasta schimbai o privire cu Marian. Nu mai aveam nici o îndoială acum că, după plecarea căpeteniei și a oamenilor săi, pluteam în mare primejdie. Cu siguranță că cei doi, care cunoșteau ținutul, voiau să ne rătăcească.

Marian nu zise nimic însă, ci dădu doar din cap. Străbăturăm câmpia. Când ajunserăm acum iarăși în pădure, indienii noștri fură cuprinși deodată de agitație. Huaina ne lămuri că un stol de papagali se afla în apropiere, papagali a căror carne e foarte prețuită de indieni.

Cu prilejui acesta se petrecu ceva care îmi îngădui să cunosc moravurile acestui neam ciudat. Unul din tinerii Toba se cățăraseră într-un copac, ca să iscodească vânatul atât de prețuit, deodată se frânse o cracă putredă și sârmanul se prăbuși de la o înălțime destul de mare. Când mă apropiai, împreună cu Marian, văzurăm că-și rupsesse piciorul drept.

Se părea că e o fractură gravă și ne dădurăm seamă îndată că tânărul va rămâne șchiop.

Nenorocitul își dădea și el seamă de aceasta, își examinează cu atenție piciorul, în timp ce eu îi sprijineam partea de sus a trupului. Apoi clătină trist capul și rosti câteva cuvinte, cu glas rugător, unui tovarăș de lângă dânsul.

Și înainte de a ne da seamă ce se întâmpla, văzurăm un fulger sclipind, trupul rănitului se ridică, scurt, apoi capul îi căzu într-o parte. Tânărul tovarăș, însă, pe care-l chemase, se dăduse înapoi și rămase în așteptare, ținând în mână dreaptă ridicată cuțitul plin de sânge.

Rănitul murise: celălalt îl ucisese cu o lovitură de cuțit în inimă.

Privirăm îngroziți pe indieni, care stăteau însă foarte liniștiți.

Și Huaina, care văzuse groaza noastră, zise calm. Arătând spre mort:

— Asu l-a rugat pe prietenul său să-i ia viața. Și-a dat seama că nu va mai putea vâna și pescui așa cum trebuie să poată un Toba, ca să se hrănească pe el și familia lui. De aceea preferă moartea. Acum se vor întoarce cu mortul și-i vor așeza în cei mai apropiați mușuroi de furnici. După ce va fi îndepărtată carnea, vor duce scheletul în sat, unde va fi îngropat.

— De ce-l îngroapă abia când nu mai rămâne decât scheletul? întrebă Marian.

— Pentru că altminteri l-ar dezgropa jaguarii sau alte fiare. Uite, căpetenia vrea să-și ia rămas bun de la dv.

Din păcate, iar nu pricepurăm boacă din cuvântarea căpeteniei, dar gesturile sale cu care arăta spre nord-vest, nu puteau fi înțelese greșit. Huaina ne tălmăci imediat că trebuia să mai mergem două ceasuri în direcția aceea, apoi Calcalet și dânsul ne vor călăuzi mai departe pe drumul cel bun.

Despărțirea de căpetenie fu foarte călduroasă. Când dispărură cu mortul după o cotitură a potecii înguste, începu primejdia pentru noi. Simțeam instinctiv că eram acum împreună cu doi oameni care vroiau să ne înlăture într-un fel sau altul, ca să nu le descoperim tainele.

Marian șopti ceva lui Pongo, care până atunci se îndeletnicise să taie lianele și mărăcinii. Uriașul se opri din lucru.

Atunci băgarăm de seamă însă că Huaina și Calcalet începură să lucreze ca nebunii. Vroiau, probabil, să ajungă la un loc anumit înainte de a se întuneca. Asta însemna pentru noi că trebuie să veghem cu toată luarea aminte.

Îi lăsarăm să-și vadă de treabă, căci prin asta oboseau și deveneau mai puțin primejdioși ca dușmani.

Busola lui Marian ne arata că țineam direcția nord-vest. Și Huaina trebuia să rămână pe drumul acesta cel puțin doua ceasuri încă, pentru ca să nu se dea de minciuna.

În cele din urma ajunserăm într-un luminiș pe a cărui margine din fața noastră se arătau trei spărturi în vegetația deasa. Trei poteci duceau de aici și întrebarea care se punea acum era s-o găsim pe cea buna. Firește ca ne îndreptarăm spre cea din mijloc care părea să duca spre nord-vest. Dar Calcalet striga imediat:

— Asta e poteca greșită, domnilor! După scurt timp cotește spre miază-noapte. Trebuie s-o apucam pe cea din stângă.

— Poteca îmi pare ca duce prea mult spre miază-zi – spuse Marian liniștit – după cum spunea căpetenia, cei doi cercetători se afla la nord-vest.

E de nedescris mutra pe care o făcu Huaina auzind aceste cuvinte. Și Calcalet ne privi de parcă-am fi niște stafii.

— A... ați priceput cuvintele lui? izbuti el să îngâne.

— Ba bine ca nu! răspunse Marian. Altminteri de unde aș ști? Așa dar, țin să merg pe poteca asta din mijloc.

Vânătorul ramase încruntat câteva clipe, apoi rase și zise:

— Dar, domnule Farrow, poteca asta duce spre miază-noapte, adică aproape îndărăt. Și dv. vreți doar să-i întâlniți pe cei doi domni, care se afla mai mult în sud-vestul lui Gran Chaco. Ceea ce spunea căpetenia nu corespunde adevărului. În definitiv, nici el nu știe unde i-am părăsit eu pe domnii aceia.

— Asta se poate – zâmbi Marian – dar eu tot vreau să dau ascultare presimțirii. Și presimțirea mă îndeamnă să mergem pe poteca din mijloc.

Calcalet abia își stăpânea mânia. Atunci Huaina spuse câteva cuvinte, care avură darul să aducă pe chipul vânătorului o lucire de bucurie răutăcioasă. Asta ținu însă numai câteva clipe și imediat se reculese. Posomorându-se, zise:

— Bine, dacă țineți neapărat, *senores*, atunci mergem pe poteca asta. Dar vă spun de pe acum că sau ne vom întoarce, sau va trebui, mai târziu, să ne croim o potecă nouă prin pădure, spre sud-vest.

— Asta vom vedea – i-o tăie scurt Marian – n-are ce strica dacă vom înainta mai încet. Dv. vă primiți plata convenită pentru tot timpul cât vom fi împreună.

Calcalet înălță din umeri și dădu să pornească pe potecă, dar Marian îl opri.

— E mai bine dacă vom petrece noaptea aici în luminiș – zise el – căci altminteri ar trebui mai întâi să ne croim cu greu un loc de tabără în inima pădurii.

— Cum doriți, domnule Farrow – spuse vânătorul – totuși, dacă pornim acum de-a lungul acestei poteci, ajungem încă înainte de a se întuneca într-un luminiș mai mare, unde este și apă.

— Atunci să pornim îndată la drum – hotărî Marian – numai să nu te-nșeli.

Calcalet dădu iar din umeri și păși pe poteca din mijloc. Băgai de seamă îndată că de pe drumul acesta piedecile trebuie să fi fost înlăturate de foarte scurtă vreme.

Bănuî că însuși Calcalet se folosise de această poteca, unde dăduse de noi. Și prin asta aveam dovada că ne aflam pe drumul bun spre cei doi nemți.

O neliniște mare puse stăpânire pe mine. Calcalet trebuia să aibă un motiv foarte puternic ca să nu ne pună față-n față cu cei doi exploratori, care se aflau acum singuri în ținuturile acelea sălbatice. Și motivul acesta nu putea fi decât că vânduse pe bieții oameni vreunui trib de indieni, sau îi omorâse, ca să-i jefuiască.

La gândul acesta privii pe Marian și văzui ca devenise foarte serios întâlnind privirea mea și dădu scurt din cap. Știam acum că se temea de același lucru.

Cu vreo jumătate de ceas înainte de a se înnopta dădurăm într-adevăr de un alt luminiș mare, în mijlocul căruia țâșnea un izvor limpede din pământul mocirlos.

— Poftim, domnilor! zise indianul cam batjocoritor. Acum vedeți că nu v-am mințit. Și poteca aceea de colo duce de-a dreptul spre miazănoapte.

— Asta vom cerceta mai de aproape mâine dimineață – spuse Marian – în cel mai rău caz ne întoarcem de unde am plecat.

Ne apropiară de izvor și zărirăm, cu mirare, scheletele câtorva animale. În cea mai mare parte erau oase de armodiale, dar văzurăm și pe ale unui porc de apă.

— Ciudat! făcu Marian și-l privi întrebător pe Calcalet. Cum s-or fi prăpădit animalele astea aici?

— Datorită vulpilor și jaguarilor – răspunse vânătorul calm – firește că aici la izvor vin multe animale să se adape.

— Cu toate astea osemintele mă pun pe gânduri. Nu face deloc impresia că viețuitoarele acestea ar fi fost ucise de un animal mai mare. În cazul acesta ar trebui să se observe urme de răni pe oase, sau acestea să fie împrăștiate. Scheletele arată însă atât de curate, de parcă ar fi fost scoase cu totul din animale moarte.

— Poate că vreo fiară de pradă a ucis aceste animale și apoi a fost gonită – spuse Calcalet, nepăsător – atunci furnicile și alte insecte au ros carnea până la os. Sunt de părere să ne

întocmim tabăra ceva mai departe de izvor, ca să nu ne trezim cu vizita vreunui jaguar.

— Colo e un loc uscat, zisei eu. A! Se pare că cineva a stat acolo acum de curând.

Pe locul arătat de mine se vedeau urmele lămurite ale unei tabere și lângă oasele unui cocoș cenușa unui foc de lagăr.

— Asta nu poate fi de mult timp, cel mult doua zile – zise Marian – oare să mai umble și alți vânători pe aici?

— Poate indieni! spuse Calcalet.

Se feri să se uite la noi, însă și eu bănuî îndată că el însuși stătuse acolo.

Împreună cu Huaina, Calcalet începu îndată să adune vreascuri. Făcură treaba repede, apoi zise:

— Dacă îngăduiți, mă duc cu Huaina la vânătoare. Aici sunt mulți porci de apă și cocoși sălbateci, care pot fi vânați lesne.

Venise un moment hotărâtor. Plecarea celor doi putea fi semnalul că vroiau să ne facă de petrecanie, într-un fel sau altul. Eu n-aș fi îngăduit aceasta plecare, însă Marian se grăbi să răspundă:

— Bine, domnule Calcalet, du-te cu Huaina!

Vânătorul spuse ceva indianului și amândoi părăsiră locul pe o potecuta care mergea spre miazăzi, pornind din stanca luminișului. Abia se făcură nevăzuți, că-i spusei lui Marian, în șoaptă:

— Asta nu pricep, dragă Mariane. Eu n-aș fi îngăduit să plece amândoi. Acum ne aflăm într-o situație foarte primejdioasă.

— Firește – încuviință Marian – trebuie să fim cu ochii-n patru. Mă aștept că Huaina să ne trimită câteva săgeți otrăvite. Dar e mai bine ca lucrurile să se limpezească acum. Firește că n-aș fi îngăduit să plece amândoi, dacă Oro, fata căpeteniei, nu mi-ar fi dat contraotrava. Nu știm cât de repede își face efect otrava, de aceea trebuie să fim cu luare-aminte.

Marian scoase sticluța de lemn, stătu pe gânduri câteva clipe, apoi dădu din cap, mulțumit.

— Da, așa va merge! zise el apoi.

Spre mirarea mea tăie după aceea un pai lung și-l împărți în trei bucăți lungi de vreo doi centimetri, dar așa fel ca fiecare bucată să aibă la un capăt un nod, din care paiul avea multe.

Astfel obținu trei țevi, închise la câte un capăt prin nodurile lor. În fiecare din aceste țevi verzi picură apoi din sticluța de lemn patru picături de contraotravă.

— Ea spunea că trei picături sunt deajuns, dar se va pierde ceva lichid prin pai, zise el.

Ne dădu pe urmă, mie și lui Pongo, câte o țeava.

— Trebuie să le ținem între dinți, ne învăța dansul și îndată ce băgarăm de seamă că suntem atinși de vreo săgeată, înghițim paiul. Chiar dacă vom simți îndată efectul contraotrăvii, ne prefacem totuși morți sau paralizați. În felul acesta vom putea da pe față ticăloșia celor doi nemernici.

Ma simții străbătut de un fior și luai imediat în gura paiul. Aproape în aceeași clipă, o lovitură ușoară în brațul drept mă făcu să tresar. În același timp, o durere grozavă, arzătoare, îmi străbătu trupul. Instinctiv, înghiții paiul cu contra otrava și cu o limpezime extraordinară, îmi dădui seama în aceeași clipă ca, cu o frântură de secunda mai târziu, n-aș mai fi putut facea asta, atât de brusc și cuprinzător îmi fu trupul cuprins de paralizie și nu putui mișca un mădular măcar. Și ca la otrava Curara, nervii senzitivi își păstrară întreaga vigoare.

Mă afluam într-o situație îngrozitoare. Eram acum disperat, acum plin de nădejde. Căpătai curaj, îmi făcui iluzia că peste câteva clipe voi redobândi stăpânirea asupra trupului meu – dar în clipa următoare mă cuprinse iarăși o deznădejde cumplită. Fuseseră destule picături de contraotravă? Nu cumva firul de pai absorbise prea mult lichid?

Și în momentul următor îndoiala mea trecu iar de partea cealaltă. Marian luase patru picături în loc de trei, după cum ne învățase tânărul Hua. Poate că tocmai această a patra picătura era nenorocirea noastră. Cât de mult as fi dorit să-l privesc pe Marian ca să iau îmbărbătare din ochii săi! Dar nu puteam întoarce capul! Și cu o limpezime îngrozitoare putui observa cum paralizia îmi cuprindea tot mai mult trupul. Deodată auzi un glas ca prin vis. Era vocea batjocoritoare a lui Calcalet, vânătorul:

— Ei bine, domnilor, cum va simțiți? E bine, nu? Fără îndoiala ca nici n-ați visat ca vânătorul Calcalet vă va trage pe sfoara? Pe niște oameni atât de vestiți ca dv. Despre care vorbesc toate gazetele din lume! Da, da, prietenul meu Huaina cunoaște otrăvuri împotriva cărora nu ajuta nici viclenia dv.

Calcalet își încheie cuvântarea cu un hohot de ras. Stătea lângă mine și mă privea ca un diavol, apoi se apropie și-mi ridica pleoapa.

— Ei da – rânji el – a avut efect cât se poate de bun. Cu oameni ca dv. trebuie să fii cu băgare de seamă. De aceea am și ales pentru dv. o moarte corespunzătoare cu viața aventuroasă ce ați dus-o. Veți băga de seamă asta după ce voi fi plecat cu Huaina. Cei doi Nemți au avut mai mult soroc, căci pe ei i-am supus numai la chinurile setei. Pentru dv., însă, e păcat și de moartea prin săgeți otrăvite. Veți avea de îndurat ceva și mai grozav. Ia gândiți-vă nițel la osemintele care zac colo la izvor.

Calcalet fu împiedecat să-și urmeze discursul de indianul care se apropiase de el. Huaina era foarte înspăimântat – părea că adulmecă o primejdie, care-l înspăimânta chiar pe el, băștinaș cu experiență.

Calcalet arunca și dânsul o privire speriată în pădure, spre stânga mea, adică spre apus. Apoi râse iar batjocoritor și zise:

— Moartea pe care v-am hărăzit-o vine mai repede decât îmi închipuiam. Păcat, nădăjduiam c-o să mai tremurați nițel de frică. Poate mă-ntorc mâine pe aici și voi admira scheletele voastre.

Mai hohoti odată, apoi Huaina îl trase de mânecă și șopti ceva în ureche. Calcalet mai luă câteva brațe de vreascuri, le îngrămădi lângă noi și le dădu foc.

— Asta ca să vă vedeți călăii – râse el fioros – moarte bună, domnilor.

În clipa următoare dispăru din luminiș, împreună cu indianul.

Cu toată situația mea îngrozitoare, băgai de seamă, însă, că apucaseră pe potecuța care trebuia să ducă direct spre miazănoapte. Îmi fu cu puțință să observ asta pentru că stăteam cu fața spre Nord.

Când nu mai văzui fapăturile celor doi ticăloși mă cuprinse iarăși o spaimă grozavă, cum nu mai simțisem de mult.

Ce însemnau cuvintele lui Calcalet? Ce moarte mai grozavă putea să vie?

Senzația dureroasă care-mi încleștase trupul până atunci, începu să slăbească. Speranța reînvie în mine și începui să cred în efectul imediat al contra otrăvii.

Atunci îmi adusei aminte de sfatul lui Marian: să nu ne mișcăm, chiar dacă vom redobândi bună-starea trupească.

Dar acum nu mai avea rost să rămânem liniștiți, căci cei doi ticăloși fugiseră de primejdia ce se apropia dinspre apus și care urma să ne aducă moartea grozavă.

De aceea încercai să mă ridic. Din nenorocire, nu izbutii. Deși nu mai simțeam nimic neplăcut, nu puteam mișca nici un mădular.

IV GROZĂVIILE DIN GRAN CHACO

SE SCURSE TIMP ÎNDELUNGAT. Întunericul se lăsase îndată ce Calcalet ne părăsise. Focul pe care-l aprinsese își împrăștiase lumina în jur. Băgai de seama ca puteam mișca pleoapele, dar mădularele încă nu – erau cu desăvârșire înțepenite.

Văzui ca dinspre marginea dreaptă a pădurii licăreau ochi de fiară. La-nceput jos de tot la pământ, nu putea fi vorba decât de vulpi, care vreo pradă aici la izvor. Și, într-adevăr, curând se iviră câteva animale dintr-acestea, adulmecând în toate părțile.

Când ne zăriră, se opriră brusc, firește. Dar nemișcarea noastră le insuflă curaj, căci începură să se apropie tot mai mult.

Vedeam bine micile animale de pradă. Numai în primele clipe se speriată de foc, apoi se târără, cu burta la pământ, tot mai aproape de noi.

Ochii lor verzi și roșii scânteiau în lumina focului și făceau o impresie grozavă asupra mea. Această moarte ne-o hărăzise oare Calcalet?

Dar atunci n-ar fi fugit atât de repede cu Huaina.

Groaza mea spori și mai mult, când cele patru vulpi, care se iviseră în luminiș, se opriră deodată. Se ridicară, ațintindu-și privirile spre marginea luminișului – către apus. De acolo urma să vină moartea grozavă pentru noi.

Apoi, ca la o comandă, se-ntoarseră, porniră s-alerge în zigzag spre două direcții prin luminiș și se făcură nevăzute printre copaci. Dar... nu fugiseră spre răsărit, direcția de unde veniseră.

Va să zică primejdia dintr-acolo trebuia să vie.

Îmi îndreptai ochii spre dreapta și observai cu atenție marginea luminișului.

Văzui atunci o pereche de ochi mari, plini de foc, la o jumătate de metru deasupra pământului, ivindu-se printre crengi. Știam acum ca se va ivi un jaguar în luminiș și vulpile cuprinse de spaimă, fugiseră de el.

Și, aproape în aceeași clipă, fiara grozava își făcu apariția în tufiș. Aceasta era așadar, moartea pe care ne-o hărăzise Calcalet.

Jaguarul nu va șovăi să ne atace imediat. Cu atât mai bine; cel puțin vom avea o moarte mai repede între ghearele sale, decât aceea înceată, dată de otravă.

Fiara se opri brusc când ne zări. Apoi se așeză îndată pe pânțele și se târî tot mai aproape, dând din coadă – mai erau

câtiva pași de mine – cel mai apropiat, de ea. Nu izbutii nici măcar să închid ochii; eram nevoit să privesc neconținut la fiara sub etichete și colții căreia urma să-mi dau sfârșitul.

Aceasta părea să nu-i placă însă jaguarului, întorcea capul când într-o parte când într-alta și nu mai cuteza să mă privească.

Obținusem astfel o scurtă amânare, dar nu mai până se va fi stins focul.

Deodată simții iarăși o senzație de furnicături prin tot trupul. Să fi fost semnul că leacul lui Oro își făcea efectul?

Speranța mă năpădi iar și încercai din nou să-mi mișc mădulele, dar nu izbutii.

Disperarea era cât p-aci să mă cuprindă iarăși, dar atunci îmi dădui seamă că puteam respira foarte ușor, pe câtă vreme când mă lovide săgeata cu Curare, respirația îmi deveni din ce în ce mai grea. Așa dar, contraotrava trebuia să-și fi făcut efectul.

Urmam să privesc jaguarul. Ochii fioroși ai fiarei alunecau neliniștiți în juru-i; dar pe mine nu cuteza să mă privească. Apoi observai încă ceva ciudat.

Jaguarul privi deasupra focului, spre partea de apus a luminișului. Nemișcat, stătea acolo în așteptare încordată. Din pădurea întunecoasă se auzeau țipete ciudate ca de spaimă și putui deosebi că erau scoase de păsări și maimuțe.

Apoi auzii larmă în frunzișul copacilor un cârd de maimuțe o luă la goană și fâlfâiri de aripi îmi dovediră că păsările zburau.

Ce primejdie grozavă se apropia?

Jaguarul scoase un răget. Tot trupul părea că-i tremură. Apoi se-ntoarse cu iuțeala fulgerului și se făcu nevăzut în tufiș.

În primul moment răsuflai ușurat când îl văzui dispărând. Apoi, însă, mă cuprinse iar spaima. Să fi existat oare și grozăvii mai mari, de care fugeau chiar fiarele pădurii?

Încercai iar să mă mișc, dar zadarnic. Îmi încordai auzul și după câțva timp mi se păru că-mi ajunge la urechi un pârâit slab. Să fi fost foc, care se apropia încet? Dar asta nu era cu putință, căci atunci ar fi trebuit să fi și simțit fumul și să văd flacăra.

Nu, trebuia să fie vreo altă grozăvie a pădurilor, o grozăvie care pune pe fugă chiar fiarele.

Când privi iarăși întâmplător spre marginea de răsărit a pădurii, văzui ieșind la iveală o vulpe, care, după ce iscodi puțin porni agale spre izvor. Lumina focului o speria numai în prima clipă, apoi tresări când ne văzu întinși la pământ.

Dar starea noastră de nemișcare trebuie să-i fi dat siguranța că eram morți, căci se strecură aproape de tot de noi, îndreptându-se spre izvor. Abia aplecă însă capul deasupra apei, că tresări puternic.

Rămase ca împietrită câteva clipe, cu privirea ațintită spre partea de apus a pădurii, apoi se întoarse brusc și străbătu în goană nebună luminișul, ca să dispară în partea de răsărit a desului.

Purtarea și era atât de ciudată, încât spaima mea crescuse.

Simți iarăși acea furnicătură prin trup, acum însă mai statornică și mai puternică decât înainte. Încercai cu disperare să mă mișc, dar zadarnic.

Din nenorocire nici capul nu-l puteam ridica astfel că nu putui vedea ce fac camarazii.

Trosnetele misterioase deveneau tot mai tari. Și, deodată, simții în mâini dureri grozave, arzătoare, care creșteau mereu, iar în clipa următoare aceste dureri se întinseră și la gât și la față.

Grozăvia ieșise la iveală din codrii întunecoși. Acum urma să murim de o moarte cum nici nu se putea mai cumplită. Și conștiința aceasta, împreună cu durerile grozave, grăbi efectul contraotrăvii, căci deodată putui să-mi mișc membrele și mă ridicai, clătinându-mă.

Durerile nu se opriră însă. Simții acum pișcături și mâncărimi în părțile neacoperite ale trupului.

Atunci Pongo rosti doar un cuvânt, care mă umplu de groază pentru o clipă, pentru ca imediat apoi să-mi adun toată energia..

— Sifus! spusese camaradul nostru.

În același moment îmi dădui seamă ce moartă grozavă ne hărăzise Calcalet. „Sifusii” sunt temutele furnici rătăcitoare ale Africii, care ataca chiar animale mai mari și oameni și-i ucid prin numărul lor copleșitor. Când se ivesc pe undeva, fug dinaintea lor toate celelalte animale, chiar și elefantul.

Aici nu era vorba, firește, de Sifusul african, ci de alt soi de furnici. Înălțai întâmplător o astfel de insectă care îmi alerga pe gură și din mărimea ei băgai de seamă imediat în ce primejdie eram.

— *Massers* repede în apă! răzni Pongo și alergă spre eleșteul format de izvor pe marginea luminișului.

Asta era singura noastră salvare și pornirăm imediat după uriaș, fără să ținem seamă de durerile pricinuite de mușcăturile furnicilor.

Când mă vârâi în apă, mă simții îndată ușurat. Furnicile alunecau de pe pielea mea. Ieșind la suprafață, văzui că Pongo, care se afla la câțiva pași de mine, lovea apa cu

măinile. Făcui și eu la fel, căci îmi dădui seamă de rostul acestui lucru. Valurile ce se stârneau vor alunga spre mal furnicile ce pluteau pe suprafața iazului.

— Hai să înotăm spre celălalt mal! zise Marian. Trebuie să rămânem peste noapte în apă, căci furnicile se vor retrage abia spre ziuă în ascunzătorile lor. Trebuie să avem pământ sub picioare.

Înotarăm încet dincolo. Când simțirăm teren sub picioare ne îndreptarăm spre mal până când apa ne ajunse la umeri.

Focul pe care-l aprinsese Calcalet ardea încă și la lumina lui văzui uriașele furnici – ale căror femele ating până la trei centimetri lungime – străbătând luminișul. Acum îmi explicam ce era cu osemintele acelea. Animalele fuseseră luate prin surprindere de o trupă întreagă de asemenea furnici.

— Grozav! făcu Marian. Calcalet ăsta e unul din cei mai mare ticăloși de pe suprafața pământului.

— Oare se va întoarce mâine cu Huaina, ca să se încredințeze de moartea noastră? întrebai. Atunci să le pregătim o primire cum îl se cuvine.

— Spunea doar că vrea să ne vadă oasele mâine – zise Marian – firește că trebuie să încercăm să-i venim de hac și lui și lui Huaina, altminteri suntem mereu în primejdie, atâta vreme cât ne aflăm în Gran Chaco.

— Pongo mâine merge pe urmele de la oamenii răi – spuse uriașul, calm.

Dar în sunetul glasului său era ceva care făcu să-mi treacă fiori prin spate. Calcalet și Huaina erau ca și morți pentru mine.

V SFÂRȘITUL CRIMINALILOR

NOAPTEA ACEEA N-AȘ MAI VREA s-o retrăiesc a doua oară. Apa începea să devină foarte rece, cu timpul. Și noi n-aveam voie să ieșim afară, atâta vreme cât animalele se țineau departe de izvor, căci acesta era un semn că primejdioasele furnici se mai aflau în luminiș.

Simțisem pe propria noastră piele cât de dureroase erau mușcăturile lor și avusesem de-a face numai cu avangarda, cum s-ar zice. Dacă s-ar fi năpustit asupra noastră mii din aceste insecte lacome, probabil că n-am mai fi putut ajunge la iaz.

E cunoscut că aceste furnici își îndreaptă atacurile, la animale mai mari, în primul rând asupra ochilor, nasului și botului. Și durerile grozave doboară chiar și un tigru uriaș.

Rănile de la gât și la față, mă ardeau atât de tare, încât porni înainte în apă, până ce aceasta îmi ajunse la gură. Abia atunci mă simți ușurat.

Atâta vreme cât furnicile se aflau prin apropiere n-aveam de ce ne teme. Dar mai târziu se putea întâmpla să se întoarcă jaguarul, care probabil că nu se va da înapoi să ne atace chiar în apă. Apoi mai era cu puțință ca vânătorul Calcalet și Huaina să se înapoieze mai curând. Dacă ne mai găseam atunci în iaz, n-am fi putut scăpa de gloanțele vânătorului.

Focul se stinsese, dar luna arunca lumina-i puternică asupra rariștei. Și pe suprafața sclipitoare a apei, capetele noastre ofereau o țintă minunată.

De aceea ascultăram cu încordare spre pădure, ca să observăm apropierea acestor dușmani puternici. Pe auzul ascuțit al lui Pongo ne puteam bizui în primul rând. Cu siguranță că el va băga de seamă apropierea celor doi ucigași.

Partea bună era că lumea animală amuțise cu desăvârșire după ivirea furnicilor. Cu un instinct minunat, chiar insectele trebuie să fi mirosit apropierea grozavilor dușmani și se puseseră grabnic la adăpost.

Se știe că furnicile atacă uneori o casă. Atunci fug afară, în toată graba, guzgani, șoareci și alte vietăți – firește și oamenii.

Câteva ceasuri se scurseră astfel. Deodată, Pongo șopti:

— Ia seama, *Masser!*

Spunând acestea privi cu încordare spre marginea de răsărit a pădurii. Ne oprirăm aproape respirația ca să putem auzi și noi ceva. Dar domnea o tăcere adâncă. Știam însă că ne puteam bizui pe Pongo, de aceea traserăm îndată revolverele din teacă și le ținurăm deasupra apei.

Armele noastre erau astfel construite încât puteau sta mai multă vreme în apă, fără ca gloanțele să se strice. Puștile și ranițele le lăsaserăm în luminiș. Din acestea din urmă nu vom mai regăsi mult, poate doar cutiile de conserve, a căror tablă furnicile n-o puteau mânca.

— Atențiune! șopti Pongo.

Și acum auzii un foșnet slab în tufișuri. Un jaguar nu putea fi, căci el n-ar fi făcut un astfel de zgomot. Deci nu putea să fie decât Calcalet și Huaina, care se întorceau, ca să se încredințeze de reușita planului lor drăcesc.

Iarăși se auziră foșnete, o creangă trosni, apoi cei doi ticăloși se iviră în luminiș. Aplecați, se târâră înainte spre locul unde fusese focul.

Apoi Calcalet scoase o exclamație de mirare. Se așteptase, probabil, să găsească trupurile carbonizate. Repede aprinse un chibrit și dădu foc unei ramuri uscate.

Căută pe urmă în juru-i și iarăși spuse ceva lui Huaina. Părea cu desăvârșire uluit. Indianul răspunse și el tot așa de mirat. Deodată, însă amândoi scoaseră țipete de durere. Se vede că se mai aflaseră multe furnici în luminiș, care se năpustiseră acum asupra celor doi.

Din fericire, tocmai în clipa când Calcalet aprinsese creanga, un nour acoperise luna, astfel că ticăloșii nu ne puteau vedea în apă.

Cât p-aci să izbucnesc în râs când îl văzui pe Calcalet țopăind ca nebun – cu creanga aprinsă în mână. Indianul dănțuia și dânsul. El avea de suferit mai mult de pe urma mușcăturilor, căci era numai cu un șorțuleț dinainte.

Deodată strigă, cu glas ascutit ceva vânătorului, apoi sări spre iaz și dispăru în apă. După câteva clipe îl urmă Calcalet. Cum făcusem și noi înainte, cei doi ticăloși abia ieșiți la suprafață, începură să dea din mâini ca să alunge furnicile.

Situația era foarte serioasă acum. Dușmanii noștri se aflau numai la zece metri de noi. Pentru moment nu-i puteam vedea, auzeam numai plescăitul apei. Dar în curând norul avea să lase liberă luna și atunci trebuia să ajungem la o luptă.

Acum ne venise nouă apa la moară – vorba ceea – căci ne pregătiserăm pentru aceasta. Și cu două gloanțe se va termina repede. Fată de astfel de oameni nu încăpea cruțare.

Cu gândurile acestea îmi și îndreptasem arma în direcția de unde se auzea plescăitul. Nu mă gândisem însă deloc la Pongo, care jurase răzbunare celor doi.

Când luna ieși iarăși dintre nori, nu mai văzui capul uriașului lângă mine. Dar Calcalet ne zări îndată și-l preveni pe indian.

— Trage! îmi strigă Marian.

Țintii îndată spre Huaina, care se afla în fața mea. Înainte de a avea răgazul să apăs pe trăgaci, se întâmplă altceva.

O forță grozavă înhăță pe cei doi criminali. Între ei se ivi în apă o făptură întunecată, apoi răsunară două țipete de spaimă, care se prefăcură curând în gemete. Pe locul unde se aflaseră, apa începu să spumege și din când în când ieșea la suprafața un braț enorm, negricios. Gemete înăbușite se auzeau uneori, stingându-se într-un horcăit înfiorător.

Pongo luase asupra să răzbunarea împotriva celor doi criminali. Înainte ea norul să fi trecut, el intrase sub apă și atacase pe ticăloși, în clipa când dâșii ne descoperiseră.

Deși în apă, unde Pongo nu-și putea desfășura forțele în întregime, Calcalet și Huaina fură reduși la neputință, în pumnii lui.

Lupta grozavă dură numai câteva minute, apoi valurile spumegânde se potoliră. Pongo înotă liniștii spre mal, în apropierea căruia se aflau urmele focului, dar și furnicile...

Vedeam lămurit că trăgea două trupuri după el – trupurile neînsuflețite ale ticăloșilor. Se apropia atât de mult mal, până când apa îi ajunse la genunchi.

Apoi se aplecă, o sforțare puternică și un trup zbură cu zgomot spre luminiș. Repetă mișcarea și ai doilea ticălos căzu și el pe uscat – pradă bună pentru furnicile lacome.

Pongo se întoarce și alunecă în apă ca o știuca. Ieși la suprafață alături de noi și zise, calm: Sîiafus încă la mal, *Massers* trebuie rămâne aici.

Așadar, furnicile pe care le goniserăm noi și cei doi ticăloși, mai pluteau pe malul iazului. Eram nevoiți, deci, să stăm în apă până la ziuă, când furnicile se vor fi retras în mușuroaiele lor.

— Pongo, i-ai omorât? întrebai pe uriaș, arătând spre trupurile ce zăceau pe mai.

— Pongo așa crede, răspunse camaradul nostru, scurt.

Nu puteam face nimic împotriva sorții celor doi criminali. Dacă nu erau încă morți, atunci furnicile vor desăvârși curând opera.

Cu toate astea ascultam înfiorat spre luminiș. Dar tăcerea nu era întreruptă de nici un zgomot.

Probabil că Pongo îl omorâse pe cei doi încă în apă. Sau își găsiseră sfârșitul sub mușcăturile furnicilor, fără și se mai trezească din nesimțire.

Noi trebuia acum să mai rămânem liniștiți în apă câteva ceasuri. Și deși asta era grozav de obositor și neplăcut, cel puțin nu mai simțeam durerile provocate de pișcăturile furnicilor.

Ca să scurtez așteptarea, începui să tăifăsuiesc cu Marian:

— Ce vom face acum? Înaintăm mai departe spre nord-vest, că să-i căutăm pe cei doi dispăruți?

— Da, trebuie să ne încredințăm dacă spusele lui Calcalet, că ar fi lipsiți de apa, se întemeiază pe adevăr. Dar singuri nu puteam face asta acum. Trebuie să ne înapoiem ca să luăm ajutor din satul indienilor Toba. Să tăcem, însă, căci nu prea am încredere în Matșu Ha, tovarășul lui Huaina. Se prea poate să se fi luat după noi, ca să se încredințeze dacă Huaina și Calcalet au izbutit să-și aducă planul în îndeplinire.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit – încuviințai eu.

Și iarăși începui s-ascult cu încordare spre pădurea cufundată în întuneric, dacă nu cumva vreun zgomot oarecare ar dovedi apropierea Indienilor cu pricina.

Mi se păru că timpul trece mai repede acum, din pricina încordării. Țineam mâna cu ceasul afară din apă și tot uitându-mă mereu la el, constatai, în cele din urmă, ca mai era o jumătate de oră până la ziuă.

Tocmai vroiam să-i spun lui Marian că puteam începe să înotăm spre mal, deoarece furnicile s-or fi retras, după toate probabilitățile – când auzii două zgomote, care-mi readuseră în minte toate primejdiile pe care le puteam aștepta aici.

Primul zgomot fu pârâitul unei crengi uscate. Nu putea fi decât un om, căci nici un animal n-ar fi făcut un astfel de zgomot. Așa dar, avea dreptate Marian, că Matșu ne dădea târcoale.

Al doilea zgomot fu răgetul îndepărtat al unui jaguar. Venea dinspre răsărit; poate că era aceiași care fusese alungat de furnici.

— Atențiune! șopti Marian. Va veni Matșu, pistoalele pregătite!

Firește că ne fusese cu neputință să ținem tot timpul pistoalele deasupra apei. Nici nu era nevoie, de altfel, căci rămâneau bune de întrebuințat chiar dacă stăteau câteva ceasuri în apă. Trăsei imediat pistolul din dreapta afară și-l îndreptai spre marginea de sud-vest a pădurii, de unde se auzise creanga pârâind.

Se scurse astfel un sfert de ceas, apoi auzii foșnet slab de crengi. Un om se strecura printre tufe, căci un animal n-ar fi făcut atâta zgomot. Trebuia să fie Matșu indianul, care împreună cu Huaina făcuse diferite expediții și tot cu ei împreună ținuse prizonier pe profesorul Huerta.

Atențiunea mea încordată fu iarăși abătută, însă. Un mârâit slab dinspre partea de răsărit a luminișului vestea apropierea jaguarului. Trebuia să ne împărțim, deci, luarea aminte între cei doi dușmani.

Câteva minute totul rămase liniștit. Omul care se apropia auzise și el, de sigur, mârâitul fiarei și dacă era Matșu, cunoștea și ei primejdia.

Pe de altă parte și jaguarul trebuie să fi simțit apropierea omului și atunci devenea mai băgător de seama, firește.

— Ia seama! șopti Marian. Tu jaguarul. Robert!

Eram astfel așezați, încât eu aveam la stânga marginea de răsărit a pădurii, de unde se auzise mârâitul jaguarului, imediat îmi îndreptai atențiunea într-acolo. Mă puteam bizui pe Marian că nu va slabi din ochi pe Matsu:

Deodată, camaradul nostru negru șopti:

— *Massers* fie liniștiți, Pongo veghează.

Chiar în situația de acum, pentru el nu era mare lucru să vegheze asupra indianului, cât și a jaguarului. Eu însă nu mă simțeam prea bine, după cele îndurate.

Cât de ușor i-ar fi venit fi venit lui Matsu să ne trimită, din umbră, câteva săgeți otrăvite. Și atunci nu mai era de sperat să-și facă efect contraotrava, pe care o înghițisem cu câteva ceasuri în urmă.

Eram cam nervos, dar cu toate acestea observam cu luare-aminte marginea răsăriteană a pădurii, în vreme ce țineam încheștată arma deasupra apei. Și iarăși se întâmplă altfel cum îmi închipuisem.

Marian scoase deodată un șuierat slab. Privii imediat spre marginea de miazăzi a pădurii, de unde se auzise zgomotul crengilor frânte.

Văzui acum o făptură negricioasă, care se strecura printre tufe. Era un indian, după cum băgai de seamă, căci purta numai sort.

Râmase nemișcat în fața tufișurilor și asculta. Noi nu ne clineam. Era aproape cu neputința să ne zărească, doar dacă s-ar fi uitat din întâmplare la suprafața apei.

Cu băgare de seamă făcu câțiva pași. Prin asta veni în lumina lunii și atunci îl recunoscu pe Matșu, tovarășul lui Huaina.

Trebuie să fi observat osemintele celor doi criminali căci, după o scurtă șovăială se târî binișor spre marginea iazului, la locul unde Pongo zvârlise trupurile ucișilor.

Îl urmării cu țeava pistolului meu. Îndată ce-și va fi aruncat privirea spre iaz, trebuia să apăs pe trăgaci, ca să-i iau puțința să ne amenințe cu săgețile-i otrăvite.

Acum se afla chiar lângă locul unde zăceau cele două cadavre. Tresări puternic și se dădu înapoi. Priveliștea care i se oferea nu prea era frumoasă, căci în ceasurile scurse furnicile își desăvârșiseră opera distrugătoare.

Apoi, însă, se întoarse încet. Mâna mi se încheală mai tare pe armă, căci venise clipa hotărâtoare. În momentul următor trebuia să ne observe capetele pe suprafața sclipitoare a apei.

Atunci zbughi din desiş un trup bălţat, din partea răsăriteană a luminişului. Un pufăit ușor, un țipăt grozav al lui Matșu și în aceeași clipă și zăcea sub etichetele unui jaguar uriaș.

Trăsei, fără voce. Deși ne era un dușman înverșunat, nu mă lăsa inima să văd cum e sfâșiat de fiară.

Înțelesei însă îndată că dădusem greș. Din pricina enervării și a repeziciunii, ținisem prost. Jaguarul scoase un răget furios și se repezi în iaz.

Cu iuteala fulgerului căpătâna lui ieși la suprafață, țâșnind spre mine. Depărtarea era de cel puțin opt metri. Îmi descărcat pistolul în capul negricios, fără nici un rezultat.

În același timp, însă, detună îndărătul meu arma lui Marian. Cu toate acestea primejdioasa fiară se apropia cu repeziciune.

Atunci vâjâi pe lângă mine un trup uriaș. Era Pongo care se arunca înaintea fiarei înfuriate.

Văzui sclipind enormu-i cuțit de spintecat rechini, apoi el dispăru în apropierea jaguarului.

Acesta mai era numai la cel mult doi metri de mine. Smulsei celălalt pistol, temându-mă, totuși, că nu voi face nici o ispravă cu el, din pricină că stătuse mult timp în apă. Dar când scosei mâna la suprafața ca să trag în jaguar, acesta dispăru brusc.

Sub apă se stârnise, zvârcoleli sălbatice. Simțeam aproape trupește lupta înverșunată ce se dădea în apropierea mea. Apoi se ivi un cap și glasul lui Pongo se auzi:

— Totul bine, *Massers*.

În același timp ridică puțin în sus trupul neînsuflețit al jaguarului. Îl înjunghiasse sub apă, cu ajutorul cuțitului său. Și era atât de liniștit, de parcă ar fi fost ceva cu totul firesc.

— Pongo, îți mulțumesc!

Atâta izbutii să îngân, căci moartea fusese doar la un pas de mine.

— *Masser* nu mulțumește – zise uriașul, stingherit – Pongo făcut cu plăcere, *Masser* merge acum liniștiți pe uscat.

— Și eu cred că acum putem cuteza – spuse Marian – furnicile s-or fi cărat, altminteri n-ar fi venit jaguarul în luminiș.

Înaintarăm spre mal și pășirăm pe uscat. Pongo trăsesse după sine hoitul jaguarului și acum îl scoase din apă, încordându-și puterile.

Lămpile noastre de buzunar, de construcție specială, funcționau cât se poate de bine. Marian îndreptă îndată razele lămpii sale spre luminiș.

Când văzui rămășițele pământești ale celor doi ticăloși, întorsei capul cu groază. Apoi ne aplecarăm asupra lui Matșu, care stătea nemișcat.

Orice ajutor era de prisos. Ghearele ascuțite ale jaguarului sfâșiaseră gâtul indianului. Afară de asta, văzurăm îndată că fiara îi zdrobise și ceafa. Așa obișnuiesc jaguarii și panterele când ridică o vietate mai mare.

Din fericire, nu mai era nici o furnică în luminiș. Ne căutarăm bagajele și, după cum băunisem, ranițele dispăruseră. Nici din hainele de rezervă și lingerie nu mai rămăsese nimic. Dar cutiile de conserve și câteva medicamente mai existau.

În vreme ce noi adunam resturile, Pongo jupuia jaguarul.

Curând se iviră și zorile și Marian îngrămădi vreascuri, aprinzând un foc. Pe când deschidea câteva cutii de conserve, zise:

— Acum trebuie să ne înapoiem în satul indienilor Toba. Trebuie să ne completăm provizia de merinde și în primul rând să vedem de alte ranițe. Cred că indienii ni le vor putea face din piele. Cât privește de haine de rezervă și rufe, va trebui să mai așteptăm, firește, până vom fi într-un oraș. Trecem noi și peste asta.

Într-acestea, Pongo sfârșise cu jupuitul jaguarului. Frecă partea dinăuntru a blănii cu creierul fiarei, o împături apoi și se apropiă de noi:

— *Massers* merge înapoi la indieni? întrebă el.

— Da, Pongo, trebuie – răspunse Marian – dar mai întâi să mâncăm.

Cadavrul lui Matșu și rămășițele lui Calcalet și Huaina n-aveau ce să ne tulbure, căci trebuia să câștigăm puteri. Și deoarece ne așezarăm cu spatele la ei, mâncarea ne prii de minune.

Apoi ne pregătirăm de drum. Îmbrăcămintea de pe noi se uscă îndată; la căldura focului, adăugă curând aceea a soarelui, care se înălța tot mai mult pe cer.

Pongo înveli restul cutiilor de conserve în blana jaguarului, pe care și-o încarcă apoi în spinare ca un sac. Mai aruncarăm o privire scurtă în luminișul unde fusesem cât p-aci s-o sfârșim în chip atât de tragic.

N-avea nici un rost să ne pierdem vremea cu înmormântarea lui Matșu, căci n-ar fi trecut mult și animalele care veneau pe acolo l-ar fi dezgropat iarăși.

Intrarăm din nou în pădurea sălbatecă. Trebuia să ne grăbim, pentru ca să ajungem în satul indienilor încă înainte de a se înnopta. Pongo ne dădu pilda, luând-o înainte în pas milităresc.

Și târziu după amiază – făcurăm numai un scurt popas pentru masă – ajunserăm în satul indienilor Toba.

Cu ajutorul tânărului Hua, cu care ne puteam înțelege în oarecare măsură, povestirăm căpeteniei pățaniile noastre. În același timp mulțumirăm și lui Oro, fata căpeteniei, pentru contraotrava care ne salvase de la o moarte grozava.

Apoi ne sfătuirăm cu căpetenia asupra planului nostru de a-i căuta pe cei doi nemți dispăruți. După cele ce ne spusese Calcalet, nu mai puteam nădăjdui să-i găsim în viață cu toate acestea vroiam să ne încredințăm cu proprii noștri ochi de soarta lor.

Căpetenia ne făgădui sprijinul sau. În primul rând, aveam nevoie de ranițe. Asta trebuia să dureze cel puțin o zi și cum avem trebuință de odihnă după atâtea câte îndurasem, răgazul acesta ne fu binevenit.

Hua dădu din cap cu însuflețire când îi exprimarăm dorințele noastre și făgădui să se îngrijească pentru întocmirea cât mai repede a unor ranițe, din piele de cerb. Apoi luarăm loc alături de căpetenie la foc și mâncărăm o friptură minunată.

Când se lăsă întunericul, oboseala ne prididi și ne duserăm să ne culcăm în așternuturile moi din coliba ce ne fu pusă la dispoziție.

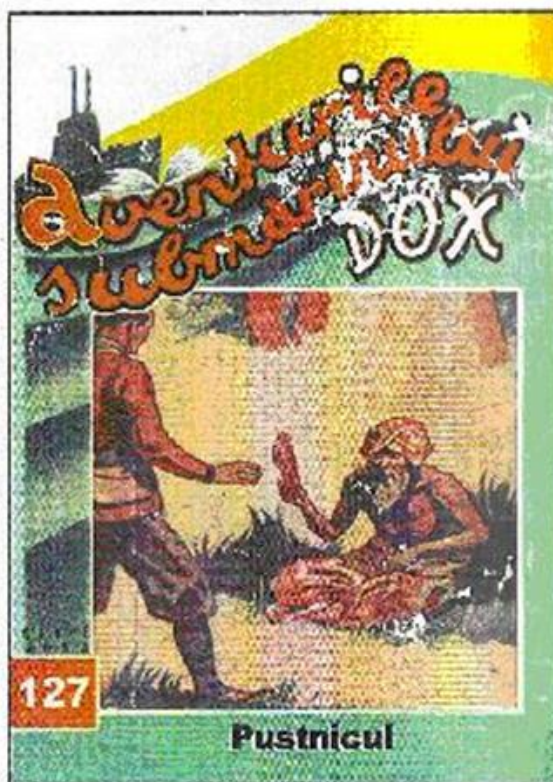
În căutarea celor doi dispăruți avurăm prilejul să cunoaștem multe din moravurile indienilor Toba; în același timp, însă, întâmpinarăm aventuri într-adevăr extraordinare. Despre acestea îți voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: ÎN DEȘERTUL GRAN CHACO.

În numărul următor:

PUSTNICUL

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

^[1] „Disperați” – adunătură de oameni fără căpătâi, în mare parte certați cu justiția.

Table of Contents

[\[1\]](#)

Table of Contents

[1]	43
-----	----